

løbende skat. Uden at have de fordele, som en kildeskat frembyder, eller dennes faste karakter ville en ordning som den anførte kunne påføre arbejdsgiveren et betydeligt besvær. Som ordningen var foreslået, skulle den være bindende også for lønmodtageren, så længe han var ansat hos den pågældende arbejdsgiver, men lønmodtageren ville altid kunne frigøre sig fra ordningen ved at skifte arbejdsplads. Det er et spørgsmål, hvor stor betydning en sådan ordning ville have for skattemyndighederne, også fordi den næppe i videre omfang ville blive benyttet af personer, der er tilbøjelige til at være efterladende med hensyn til deres skattebetaling. Og det kan formentlig ikke bestrides, at ordningen i den foreslåede form vil kunne rumme en fare for stabiliteten i arbejdsforholdene. I forhold til de fordele, som ordningen ville indebære, synes dens ulemper derfor betydelige, og man har under hensyn hertil anset det for rettest, at etableringen af ordninger af den nævnte art ligesom nu overlades til frivillige aftaler mellem lønmodtagere og deres arbejdsgivere.

Til § 168.

Bestemmelserne er nye. Såfremt en skatteyder, der som ejer eller indtægtsnyder opbærer indtægten af en båndlagt formue, undlader at betale sine skatter, har man i øjeblikket ingen anden inddrivelsesmulighed end at forsøge at foretage udpantning ved fremmøde hos den udbetalende kasse, når udbetaling til indtægtsnyderen finder sted. Reglen i stk. 1 råder bod på dette forhold.

Medens stk. 1 omhandler tilfælde, hvor der finder udbetaling sted af indtægten af den båndlagte formue, angår reglen i stk. 2 tilfælde, hvor indtægten af den båndlagte formue oplægges sammen med denne. Ligesom man i § 17, stk. 2, og § 75, stk. 3, 2. punktum, har stillet forslag om, at den, der er skattepligtig af sådan indtægt og formue, skal kunne forlange en forholds-mæssig del af sin skat udredet af de oplagte indtægter, forekommer det rimeligt, at skattemyndighederne får en tilsvarende ret, når den pågældende undlader at betale sine skatter.

Til § 169.

I paragraffen indeholdes reglerne om sam-beskattede ægtefællers hæftelse for den på grundlag af deres samlede indkomst og formue og afsnit II-indtægt pålignede skat. Der har fra kvindeorganisationerne været

fremSAT ønske om, at der måtte blive givet hustruen adgang til at begære ægtefællernes skat fordelt mellem dem efter det indbyrdes forhold mellem hver af ægtefællernes indkomst og formue m. v., således at de på dette grundlag fordelte beløb opkræves særskilt hos hver af dem. Ved den foreslåede bestemmelse har man taget hensyn til disse ønsker derved, at den hustru, der indgiver begæring om at foretage selvstændig selvangivelse, samtidig kan begære, at der foretages en sådan opdeling og særskilt opkrævning af skatterne gennem udfærdigelse af særlig skattebillet til hver af ægtefællerne. Det er dog en betingelse, at hustruen indgiver rettidig selvangivelse. Fordelingen af skattebeløbene skal ske efter princippet i § 118, stk. 6, altså efter samme fordelingsprincip, som anvendes med hensyn til, hvad hver ægtefælles selvangivelse skal omfatte. Bestemmelsen i stk. 1 fastslår iøvrigt ud fra praktiske hensyn, at der ved fordelingen af indkomstskatten bortses fra fradragne skatter og fra de i § 14, nr. 3, omhandlede udgifter til forsikringer m. v.

Virkningerne af en sådan fordeling af skattetilsvaret bliver ifølge stk. 2, at hver af ægtefællerne kun hæfter personligt for den hos vedkommende opkrævede del af det samlede skattetilsvaret. En solidarisk hæftelse for skatten er dog foreslået opretholdt i begrænset omfang, idet det foreslås, at der subsidiært skal kunne foretages udpantning og lønindeholdelse hos den anden ægtefælle til dækning af skatten.

Når ingen fordeling af det samlede skattetilsvaret er begæret, hæfter manden principalt for skatten, jfr. stk. 3, men der skal dog, såfremt skatten forgæves er søgt inddrevet hos manden, kunne søges dækning for den ved udpantning og lønindeholdelse hos hustruen.

Reglerne i stk. 2 og 3 afviger fra de af skattelovskommissionen foreslåede derved, at de også ved inddrivelse hos den subsidiært hæftende ægtefælle afgiver hjemmel for lønindeholdelse, medens kommissionsfor-slaget kun i det i stk. 3 nævnte tilfælde hjemlede dette, og her kun for så vidt angår den del af den samlede skat, som forholds-mæssigt falder på hustruens indtægt. Der synes imidlertid ikke at være nogen særlig grund til at begrænse adgangen til inddrivelse hos den subsidiært hæftende ægtefælle til kun at omfatte retsmidlet udpantning, der vil kunne virke langt hårdere